

סדר הלימוד ליום כ"ה בסלו (א' חנוכה)

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

תורה כט

האי גברא דאזל בעי אתתא ולא קיהבי לה, מאי חזי דאזל להיכא דמדלי מנה. שקל סבתא דצה לתתא לא עאל, דלי דצה לעלא עאל. אמר: האי נמי מתרמיא לה בת מזלה:

רס"י: דמדליה מנה, שמייחסת מראשונה ושואל אותו הלא יש לו ללמד הואיל ולא נתנו לו ראשונה כל שכן זו: סבתא, קבילא: דצה, השפיל ידו במקום שאין חור בכתל ולא על: דלי דצה, הגביה ידו ונעצה במקום נקב ועאל:

האי גברא דאזל בעי אתתא ולא קיהבי לה וכו',

א כו לא כל דבור נקרא דבור, כי דבור שאינו נשמע ונתקבל אינו נקרא דבור, בחינת (תהלים י"ט): "אין אמר ואין דברים בלי נשמע קולם". ועקר מה שנתקבל הדבור, הוא מחמת הטוב שיש בו, כי טוב הכל חפצים. ועל כן כשיש טוב בהדבור, אזי הדבור נשמע ונתקבל, אבל כשיאין טוב בהדבור אינו נתקבל: ואיך עושין הטוב בהדבור? הוא על ידי שלוקחין הדבור מהדעת, אזי יש בו טוב. אבל כשהדבור בלא דעת, אזי אין בו טוב. בבחינת (משלי י"ט): "גם בלא דעת נפש לא טוב", 'נפש' הוא הדבור, כמו שכתוב (בראשית ב'): "ויהי האדם לנפש חיה", ותרגומו: 'לרוח ממללא':

זֶה זֶה וְלֹא יֵעָבֹר

ח'סמח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ב וְלִהְיוּ וְלָרוּמָם אֶת הַדַּעַת, הוּא עַל־יְדֵי שְׂבִיחַ הַצְּדִיקִים.
כְּשֶׁמִּשְׁבַּחֵי וּמִפְאָרֵי אֶת הַצְּדִיקִים, עַל־יְדֵי־זֶה
נִתְרוֹמָם הַדַּעַת. בְּבַחֲנֵת (דְּבָרִים ל"ב): "כִּנְשָׁר יַעִיר קִנּוּ", 'נִשְׂרָא' -
דָּא רוּחָא (פְּמוּבָא בְּתַקּוּן ג' מַהִי"א תַקּוּנִים), דָּא בְּחִינַת צְדִיק, בְּבַחֲנֵת
(בְּמִדְבַר כ"ז): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". יַעִיר קִנּוּ - שֶׁהוּא מְעוֹרֵר הַמַּחֲזִין
מִתְרַדְמוּתוֹ, מִבְּחִינַת מַחֲזִין דְּקַטְנוּת, מִבְּחִינַת שְׁנָה. קִנּוּ - דָּא
"קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה בִּינָה" (מְשָׁלֵי ד'), שֶׁהֵם הַמַּחֲזִין.

וְאֵפֶלּוּ מִלְּאָכִים כְּשֶׁרוֹצִים לַעֲשׂוֹת דְּבוּר שִׁיחִיָּה נִשְׁמָע וְנִתְקַבַּל
אֲצֵלָם, בְּבַחֲנֵת: 'עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ', אֲזִי
הֵם מִשְׁבַּחֵי וּמִפְאָרֵי אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ תְּחִלָּה, שֶׁהוּא צְדִיקוֹ שֶׁל
עוֹלָם, בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמ"ה): "צְדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו", וְעַל־יְדֵי־זֶה
נַעֲשֶׂה הַדְּבוּר, בְּבַחֲנֵת: 'לְשִׁמְעַ וְכוּ'. וְזֶה (תְּהִלִּים ק"ג): "בְּרָכוּ ה'
מִלְּאָכָיו", הֵינּוּ הַשְּׂבִיחַ שֶׁמִּשְׁבַּחֵי תְּחִלָּה אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא
צְדִיקוֹ שֶׁל עוֹלָם. וְאַחֲרֵי־כֵן עַל־יְדֵי־זֶה: 'עוֹשֶׂה דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל
דְּבָרוֹ', שֶׁעוֹשִׂין הַדְּבוּר שֶׁהוּא נִשְׁמָע וְנִתְקַבַּל:

ג וְזֶה בְּחִינַת בְּגָדִים לְבָנִים, הֵינּוּ תַקּוּן הַדְּבוּר שֶׁהוּא בְּחִינַת
מַלְכוּת פָּה, הוּא בְּחִינַת בְּגָדִים לְבָנִים. כִּי צָרִיךְ לְשָׁמֵר
מְאֹד אֶת הַבְּגָדִים, שֶׁלֹּא יִבְזֶה אֶת הַבְּגָדִים, רַק לְשָׁמֵר כְּרָאוּי שֶׁלֹּא
יִבּוֹא עֲלֵיהֶם שׁוֹם כֶּתֶם וְרָב. וְכָל מִי שֶׁהוּא גָּדוֹל יוֹתֵר, צָרִיךְ
לְשָׁמֵר אֶת הַבְּגָדִים יוֹתֵר. כִּי כָּל מִי שֶׁגָּדוֹל יוֹתֵר, מִדְּקָדְקִין עִמּוֹ
יוֹתֵר. וְעַל כֵּן תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁנִּמְצָא רָבב עַל בְּגָדָיו חָיֵב מִיתָה (שְׁבֵת
קי"ג), כִּי עִמּוֹ מִדְּקָדְקִין יוֹתֵר. כִּי הַבְּגָדִים בְּעֶצְמָם הֵם דָּנִין אוֹתוֹ,
בְּבַחֲנֵת דִּינָא דְּמַלְכוּתָא. כִּי הַבְּגָדִים הֵם בְּחִינַת מַלְכוּת, כִּי רַבִּי
יוֹחָנָן קָרָא לְמַאֲנֵה מְכַבְּדוֹתָא (שְׁבֵת קי"ג), שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת,
בְּחִינַת (תְּהִלִּים כ"ד): "מִלֶּךְ הַכְּבוֹד". וְהֵם בְּחִינַת 'צֶדֶק מַלְכוּתָא

קְדִישָׁא' (פתח אליהו) שְׁזָה בְּחִינַת הַבְּגָדִים, בְּחִינַת (איוב כ"ט): "צֶדֶק לְבָשִׁיתִי". וְהַמְבִּיָּה אוֹתָם, נִמְצָא שֶׁהוּא כְמוֹרֵד בְּמַלְכוּת, וְאִזּוּ דִינָא דְמַלְכוּתָא דִּן אוֹתוֹ.

וְעַל־יָדַי זֶה עוֹשֶׂה פְרוּד בֵּין קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָהּ,

בְּבְחִינַת 'נְחֹשׁ מִשִּׁיךְ לָהּ לְגַבְהָ וְאַטִּיל בַּהּ

זְהֻמָּא' (עיין זוהר אחרי ע"ט), בְּבְחִינַת דָּם נְדָה, בְּבְחִינַת (ישעיה ס"ג):

"מִדּוּעַ אָדָם לְלִבּוֹשֶׁךָ". וְזֶהוּ בְּחִינַת הַכֶּתֶם וְהַרְבֵּב שֶׁנִּמְצָא עַל

בְּגָדוֹ שֶׁעַל־יָדָיו זֶה נִפְרָדֵת בְּחִינַת הַמַּלְכוּת הַנִּלְשָׁה לְשְׂכִינַת

עִזוֹ מִקְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא. וְאִזּוּ (ירמיה כ"ה): "שָׂאג יִשְׂאָג עַל גְּוָהוֹ" –

עַל גְּוָה דִּילָהּ (זוהר אחרי ע"ד). וְאִזּוּ שׁוֹלְטַת שְׂפָחָה בִּישָׂא, שֶׁהוּא

מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחֲרָא. בְּבְחִינַת (משלי ל): "שְׂפָחָה כִּי תִירַשׁ

גְּבֻרָתָהּ", שֶׁהִיא אִשָּׁה רָעָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֵת רָעָה (עיין זוהר תרומה

קנ"ה). כִּי יֵשׁ כ"ח [עֲשָׂרִים וְשִׁמוֹנֶה] עֵתִים, עֵתִים לְטוֹבָה, עֵתִים לְרָעָה

(קהלת ג). וְצָרִיךְ לְהַכְנִיעַ שְׂפָחָה בִּישָׂא, שֶׁהִיא עֵת רָעָה. בְּבְחִינַת

(קהלת ט): "בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים", 'בְּכָל עֵת' דִּיקָא. 'בְּגָדֶיךָ

לְבָנִים', הֵינּוּ בְּלֵא רַבָּב, הֵינּוּ בְּחִינַת טְהוֹרַת הַשְּׂכִינָה מִנְּדָתָהּ,

בְּבְחִינַת 'דָּם נְעֻכָּר וְנִעְשָׂה חֶלֶב' (בְּכוֹרוֹת ו: נְדָה ט).

וְהַרְשָׁעִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם גּוֹרְמִין אַפְרָשׁוֹתָא בֵּין קְדִישָׁא בְרִיךְ

הוּא וְשְׂכִינְתָהּ, כִּי גּוֹרְמִין לָהּ דָּם נְדָה, וְאִזּוּ הִיא

נִקְרָאת עִיר הַדְּמִים (יחזקאל כ"ב וכו"ד: (נחום ג'), וְעַל־שֵׁם זֶה רְשָׁעִים

נִקְרָאִים אֲנָשֵׁי דְּמִים (תהלים נה). כִּי שֵׁם"ה לֹא תַעֲשֶׂה תְלוּיִים

בְּשֵׁם"ה גִּידִים, שֵׁשׁ תִּהְלֹכֶת הַדְּמִים. וְלִפִּי בְּחִינַת לֹא תַעֲשֶׂה

שְׁעוֹבָרִים, כִּן מְעוֹרָרִים דָּם נְדָה לְהַשְׂכִּינָה, כִּי כַּמָּה מֵינֵי דְּמִים יֵשׁ

(נדה יט). בְּכֵן צָרִיךְ לְהַמְתִּיק אֶת הַדְּמִים הָאֵלּוּ, הֵינּוּ לְתַקֵּן הַלְאָוִין

שֵׁהֶם הַגִּידִין, וְלְהַמְשִׁיךְ לָהֶם לְבָנוּנִית, בְּבְחִינַת: 'דָּם נְעֻכָּר וְנִעְשָׂה

חֲלָבִי. וְזֶהוּ: בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגִידֶיךָ לְבָנִים – בְּגִידֶיךָ דִּיקָא,
 לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם לְבָנוּנִית:

ד וּלְתִקּוּן כָּל הָעֵבְרוֹת בְּפִרְטוּיֹתָ הֵם רַבִּים מְאֹד, וְכִבֵּד עַל
 הָאָדָם, וְאִי אֶפְשָׁר לְתִקּוּן אוֹתָם, כִּי יֵשׁ דְּקֻדּוּקִים
 וּפְרִטִים רַבִּים בְּכָל לָאוּ וְלָאוּ. בְּכֵן צָרִיךְ לְתִקּוּן כָּלְלִיּוֹת הַגִּידִים,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים ד'): "וַיִּגֵּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ" (עֵינַן זוֹהַר וַיִּשְׁלַח קַע"ו),
 וְאִזּוֹ, עַל־יְדֵי תִקּוּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא כָּלְלִיּוֹת הַגִּידִין, נִתְּתִיקּוּן מִמִּילָא
 כָּל הַלְּאוֹיִן שֶׁעָבַר, וְנִמְשָׁךְ לָהֶם לְבָנוּנִית. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא
 כָּלְלִיּוֹת הַגִּידִין שֶׁהוּא הַבְּרִית־קִדְשׁ, 'שִׁדִּי' (עֵינַן לַעִיל בְּסִי יֵא אוֹת ג),
 עַל־שֵׁם שִׁשְׁדִּי וַיּוֹרָה כְּחִין (עֵינַן רִשִּׁי ע"פ בְּרֻכּוֹת שְׁדִים וְרַחֵם) לְבָנוּנִית
 וְתִקּוּנִים לְכָל פְּרִט וּפְרִט כְּפִי צָרְכוֹ, וְאֶפְלוּ לְמְקוֹמוֹת הַצָּרִים
 וְהַדְּקִים. כִּי יֵשׁ מְקוֹמוֹת צָרִים וְדְקִים שֶׁאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשֵׁם שׁוֹם
 תִּקּוּן כִּי אִם עַל־יְדֵי תִקּוּן הַכָּלְלִי, שֶׁהוּא זוֹרֵק לְבָנוּנִית וְתִקּוּנִים גַּם
 לְמְקוֹמוֹת הַצָּרִים וְהַדְּקִים. בְּבְחִינַת (אִיּוֹב כ"ב): "וְהָיָה שִׁדִּי בְּצָרֶיךָ"
 – שִׁשְׁדִּי וַיּוֹרָה תִקּוּנִין לְכָל מְקוֹמוֹת הַצָּרִים.

וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא בְּרִית: 'זֶהַר הַרְקִיעַ' (עֵינַן מֵאוֹרֵי אוֹר). כִּי קִדְּם
 הַתִּיקוּן, אֲזִי הַרְקִיעַ הוּא בְּבְחִינַת (אִיּוֹב כ): "יִגְלוּ שָׁמַיִם
 עוֹזְנוֹ". וְאַחַר הַתִּיקוּן, אֲזִי מְזַהֵר וּמְטַהֵר אֶת הַרְקִיעַ, בְּבְחִינַת
 לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, שֶׁהוּא מְלַבֵּין עוֹזְנוֹתֶיהֶן שֶׁל שָׁם"ה לְאוֹיִן (עֵינַן
 יוֹמָא סז סח), וּמְשַׁפֵּיעַ לְבָנוּנִית בְּשָׁם"ה גִּידִין, בְּבְחִינַת: 'בְּכָל עֵת יִהְיוּ
 בְּגִידֶיךָ לְבָנִים'.

כִּי כָּל הַלְּבָנוּנִית נִמְשָׁךְ מִן הַמַּחַ, בְּחִינַת: 'וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן' –
 'מִן לְבוֹנָא דְּמַחָא' (זֶהַר פִּינְחָם רל"ה:). וְעַל־יְדֵי תִקּוּן כָּלְלִיּוֹת
 הַגִּידִין נִתְּרוּמָם הַמַּחִין, בְּבְחִינַת: "כִּנְשָׁר יַעִיר קִנּוֹ". נִשְׁרָא דָּא
 רוּחָא, שֶׁהוּא כָּלְלִיּוֹת הַגִּידִין, בְּחִינַת (יְהוֹשֻׁעַ ב): "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ

בְּאִישׁ (עיינ זבחים קטז). **יָעִיר קְנוֹ** – שְׁהוּא מְעוֹרֵר 'קְנָה חֲכָמָה קְנָה בִּינָה', מִבְּחִינַת שְׁנָה. **עַל גּוֹזְלֵיוֹ יִרְחַף** – שְׁהוּא מְרַחֵף וּמִגִּין עַל הַמַּחִין שְׁהָיוּ מִתְחַלְּקֵה נְגוּזָלִין, בְּבְחִינַת (מְשָׁלִי כ"ח): "גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ", **הֵם הַמַּחִין**, שְׁהֵם אָב בְּחֲכָמָה (מגילה יג) וְאִם לְבִינָה (משלי ב). וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֻכּוֹת ג): 'תִּינּוֹק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ' (עיינ זוהר פנחס רנ"ח:). 'תִּינּוֹק' הֵינּוּ הַמַּחִין דְּקִטְנוּת, שְׁהוּא יוֹנֵק וְנִגְדָּל מִקִּטְנוּתוֹ, עַל־יְדֵי תִקּוּן הַכְּלָלִי, שְׁהוּא שְׁדֵי וְיוֹרֵה כְּחִין. וְזֶה: אִמּוֹ, דָּא כְּנִסְיָה, כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב (מְשָׁלִי כ"ג): "אֵל תָּבוֹז כִּי זָקְנָה אִמְךָ". פִּרְשׁ רַש"י: כְּנִסְיָתְךָ (עיינ רש"י מְשָׁלִי א' פסוק ח' ורש"י ברכות נ"ד ד"ה ואומר:). שְׁשָׁם נִתְכַּנְּסִין וְנִכְלָלִין כָּל הַתְּקוּנִים:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹתֵרִין הַיּוֹמִי:

האִי גִבְרָא דֵאזֵל בְּעֵי אִתְתָּא – כֹּט

א דְּבֹר שְׁאִינוּ נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל אִינוּ נִקְרָא דְּבֹר כְּלָל. וְתִקּוּן הַדְּבֹר שְׁיִהְיֶה נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל הוּא עַל־יְדֵי הַשְּׁבַח שְׁמִשְׁבְּחִין אֶת הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים. וְזֶה הוּא תִקּוּן כְּלָלִי לְהַדְּבֹר:

ב וְכֵן כְּשֶׁהַדְּבֹר בְּלֹא דַעַת אֲזִי אִין בּוֹ טוֹב וְאֲזִי אִינוּ נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל. וְעַל־יְדֵי שְׁבַח הַצְּדִיקִים עַל־יְדֵי־זֶה נִתְרוֹמַם הַדַּעַת וְעַל־יְדֵי־זֶה מֵעַלִּין טוֹב בְּהַדְּבֹר וְאֲזִי מִקְבָּלִין הַדְּבֹר מִהַדַּעַת וַיֵּשׁ בּוֹ טוֹב, וְטוֹב הַכֹּל חֲפִצִּים וְעַל כֵּן אֲזִי הַדְּבֹר נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל:

ג וְתִקּוּן הַדְּבֹר שְׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת פְּהָ זֶה בְּחִינַת בְּגָדִים לְבָנִים (קִהְלֵת ט' ח), שְׁצָרִיךְ לְשָׁמֵר מְאֹד אֶת הַבְּגָדִים שְׁלֹא יִבְזֶה אוֹתָם רַק לְשָׁמֵרָן כְּרָאוּי מִכְתָּמִים וְלִכְלוּךְ. כִּי הַבְּגָדִים הֵם בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת מֶלֶךְ הַכְּבוֹד כִּי 'רַבִּי יוֹחָנָן קָרָא לְמָאנָה מְכַבְּדוֹתָא' (שְׁכַת קי"ג). וְהַמְבַּזֶּה אוֹתָם נִמְצָא שְׁהוּא כְּמוֹרֵד בַּמַּלְכוּת וְאֲזִי דִינָא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲסִיד • צֹמֵר מִזֶּה רִנָּתוֹ יִצְיָר לְ"צֶדֶק צֹמֵר מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְצַדִּיק מִסְפָּרָיו רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" •
• "חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת •

דְּמַלְכוּתָא דְּן אֹתוֹ. וְכָל מִי שֶׁהוּא גָדוֹל יוֹתֵר צָרִיךְ לְשָׁמֵר אֶת
הַבְּגָדִים בְּיוֹתֵר כִּי מְדַקְדְּקִין עִמּוֹ יוֹתֵר. וְעַל כֵּן תִּלְמִיד־חֶכֶם
שֶׁנִּמְצָא רַבָּב עַל בְּגָדָיו חָיֵב מִיתָה רַחֲמָנָא לְצִלָּן (שֶׁבֶת קי"ז):
ד וְעַל־יְדֵי שְׂאִינּוֹ שׁוֹמֵר אֶת הַבְּגָדִים וְנִמְצָא עֲלֵיהֶם כְּתָמִים
עַל־יְדֵי־זֶה עוֹשֶׂה חֵם וְשָׁלוֹם פִּרוּד בֵּין קֹדֶשׁ אֶת בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתָּה
יִתְבָּרֵךְ. וְאִזּוֹ שׁוֹלְטָת חֵם וְשָׁלוֹם שֶׁפָּחָה בִּישָׂא שֶׁהִיא מַלְכוּת
הַרְשָׁעָה וְגוֹרֵם דָּם נִדְּהָ חֵם וְשָׁלוֹם לְהַשְׁכִּינָה שְׁעַל־יְדֵי־זֶה פִּרְנָסָתוֹ
בְּטָרַח וּבְכִבְדוֹת:

ה וְהַרְשָׁעִים בְּעוֹזוֹנוֹתֵיהֶם לְפִי הֵלֵא תַעֲשֶׂה שְׁעוֹבְרִים חֵם וְשָׁלוֹם
כֵּן מְעוֹרְרִין וְגוֹרְמִין דָּם נִדְּהָ לְהַשְׁכִּינָה וְגוֹרְמִין אֶפְרָשׁוֹתָא בֵּין
קֹדֶשׁ אֶת בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתָּה חֵם וְשָׁלוֹם. וְלִתְקוֹן כָּל הָעֲבֵרוֹת
בְּפִרְטוּתֵיהֶם רַבִּים מְאֹד וְכָבֵד עַל הָאָדָם וְאִי אֶפְשָׁר לְתַקֵּן אוֹתָם
כִּי יֵשׁ דְּקְדוּקִים וּפְרִטוּתִים רַבִּים בְּכָל לָאוּ וְלָאוּ. עַל כֵּן צָרִיךְ לְתַקֵּן
תַּקּוֹן הַכֶּלְלִי שֶׁהוּא תַקּוֹן הַבְּרִית וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַקְּנוּ מִמִּילָא כָּל
הַלְּאוֹיִן שְׁעֵבֵר. וְאֶפְלוּ לְמִקוֹמוֹת הַצָּרִים וְהַדְּקִים שְׂאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא
לְשָׁם שׁוֹם תַּקּוֹן עַל־יְדֵי תַקּוֹן הַכֶּלְלִי זוֹרֵק תַקּוֹנִים גַּם לְשָׁם:

סִדְרָה תִּשְׁי מִזֶּה רִנָּתוֹ הַיּוֹמֵי:

קסג (יג) שָׁמַעְתִּי שְׂאֵמֵר לְר' שְׁמוּאֵל מִטְּעַפְלִיק בְּזֹאסְלָאב, אֲנִי
אוֹמֵר לָךְ כִּדִּי שֶׁתִּדַּע שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ מַה שִּׁיְהִיָּה אַחֲר־כֶּךָ יֵשׁ שְׁלֹשָׁה
דְּבָרִים שְׁנַיִם הֵם אֶחָד וְאֶחָד הוּא אֶחָד (כְּלוֹמֵר שְׁנַיִם דְּבָרִים מֵאֵלּוּ הַשְּׁלֹשָׁה
הֵם אֶחָד וְהָאֶחָד הַנֶּשְׂאָר הוּא אֶחָד) וְכִשְׂיְהִיּוּ הַשְּׁנַיִם דְּבָרִים, לֹא יְהִיָּה
הַדָּבָר הָאֶחָד, וְכִשְׂיְהִיָּה הַדָּבָר הָאֶחָד לֹא יְהִיּוּ הַשְּׁנַיִם. וְאֵמֵר אֲנִי
רוֹצֵה יוֹתֵר וְכוּ' וְנִשְׁכַּח אֵיךְ אֵמֵר שֶׁהוּא רָצוֹנוֹ אִם רוֹצֵה יוֹתֵר
שִׂיְהִיּוּ הַשְּׁנַיִם אוֹ לְהַפְּךָ:

מֵעַנִּין הַשׁוֹחֵט דְּקָהִילַת אָרִינְסֵק בְּלִילָה הַזֹּאת עִסְקָתִי בְּסִפְרָ

רפואות אף על פי שרפואות אינם כלום אבל אשת נעורים אינו
 בנמצא. ממיזר יהיה נעשה מעזריטש, ומשם תסע לאוסטרהא
 ומשם תסע לבְרֶסְלָב עבֹר זונתי להביאה לשם שתעסק
 ברפואות, וכן עשה, ואמר אז שפבור שיהיה לו שם הענין שהיה
 לו בסטאנבול כשנסע לארץ ישראל.

כל זה שמעתי מרבי שמואל מטעפליק שספר מהנסיעה שלו
 לנאזריטש אבל חסר בהם הרב, ועוד יש הרבה לספר מענין
 נסיעה זאת שהיתה פליאה נשגבה ועצומה מאד ועדין אין אדם
 יודע מה היתה פונתו בזה:

קסד (יד) בסכות תקס"ח בעת שהתחיל אצלו חלי ההוסט קדם
 שנסע למברג אז נשמע מפיו הקדוש בלילה הראשונה של סכות
 ששאל תבת הוסט מה היא בלשון נכרים, ובתחלה לא הבינו
 פונתו ואחר כך דבר מזה שבלשונם אשפיזא (גאסט) [אורח] נקרא
 הוסט. ושוב לא דבר בענין זה והזכיר אז מאמר רבותינו זכרונם
 לברכה שהיו רגילים לדבר בלשון חכמה כמו שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה (ערובין נ"ד): רבי אבהו כד הוי משתעי בלשון
 חכמה וכו' וכיזא בזה והנראה היה שרמז בשיחתו הקדושה
 לענין האשפיזין עלאין שנכנסו אל הסכה, ואין אתנו יודע עד
 מה.

כי זה ידוע לנו כבר והוא כלל גדול שבכל הדברים שבְעוֹלָם ובכל
 הלשונות הגוים יכולים למצא אלהותו יתברך, וכמבאר מזה
 בדבריו זכרוננו לברכה בספריו כמה פעמים וכמו שמביא מאמר
 רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי תענית): טט בכתפי שתים פת
 באפריקי שתים וכו' ועצם גדלת השגת רבנו זכרוננו לברכה
 בענין זה אי אפשר להעריך ולספר אפלו מה שזכינו לראות

חוק נתן ולא יעבור

חזקו מזהר מזהר וצ"ל "צדק צדקו מקוה שד"ק צדקו מצדד מצדדו רבנו יהיה תיקון רבנו" ו
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְלִהְבִּין בְּדַעְתָּנוּ. כִּי רָאִינוּ בְּחֹשׁ מִמֶּשׁ שְׂאֵצְלוֹ הָיָה כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ
פְּתוּחַ וּמְגֻלָּה וְהָיָה רוֹאֵה בְּכָל דְּבָר הַתְּלַבְּשׁוֹת חַיּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ עַד
שֶׁהָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תּוֹרוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרְאוֹת מְכֹל הַדְּבָרִים
שֶׁבְּעוֹלָם. וְאִי אֶפְשָׁר לְהֶאֱרִיךְ וּלְסַפֵּר מִזֶּה לְמִי שֶׁלֹּא זָכָה לְרֵאוֹת
זֹאת בְּעֵינָיו. וְאִם תִּזְכֶּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר וְהֶאֱמַת וְתִזְכֶּה לְהַעֲמִיק
עֵינֶיךָ בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ. תִּזְכֶּה לְהִבִּין קֶצֶת מִזֶּה:

סדר העלף-בית היומני:

נא. מי שאינו מהנה תלמיד-חכם מנכסיו, אינו רואה סימן ברכה
לעולם. נב. המלגלג על דברי חכמים, הוא נענש מיתה. נג. קרבת
הצדיקים טוב בעולם הזה ובעולם הבא. נד. הצדיק בדבורו יכול
לפסק לזה גן-עדן ולזה גיהנם. נה. טוב לבלות זמן רב, בשביל
שעה אחת, שיתקרב לצדיק. נו. בשנת מעט לאדם משמשיו, ידאג
מיום המיתה או מדבר אחר. נז. יש נאה דורש, ואף-על-פי-כן
אינו מכין אל האמת. נח. צדיק יכול להגביה תורה של צדיק אחר.
נט. מה שהצדיק מחדש בתורה, הקדוש-ברוך-הוא אומר בה שמו.
ס. דברי צדיקים חכמים חביבים מדברי תורה ומדברי נביאים,
וצריך לשמע ולצית אותם אף-על-פי שאין מראין לה שום מופת.
סא. מי שמשבח את הצדיק, ינוחו ברכות על ראשו. סב. הצדיק
שבעיר - כל דבריהם עליו מוטל. סג. מתר לצדיק לשמש עם מי
שהוא שונה הלכות, כשהוא מלמדו איזהו דבר חדש. סד. מי
שמביא את עם-הארץ לקרב תחת פני הצדיק מקבל על-ידי זה
שכר. סה. על-ידי הקבלת פני הרב לא יראה שחת. סו. לפעמים
התפלה אינה מועלת אלא בשעתה, וכשפוסקין מלהתפלל, עושה
הקדוש-ברוך-הוא רצונו וחסדו. סז. המביא דורון לתלמיד-חכם,
כאלו מקריב בכורים. סח. אין להטריח את המקום. סט. מי

שאזהב את הצדיק, צריך לשמר את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע. ע. כל טובתן של רשעים רעה היא אצל הצדיקים. עא. אל תתפלל ואל תטריח את קונך, כל זמן שאתה יכול לעשות בפעלה. עב. הצדיק – כל זמן שהוא בעולם הזה, הגן-עדן שיש לו משתמשין בו הצדיקים האחרים שבגן-עדן. עג. יש תלמידים שעקרום תלויים בזכות הצדיק, וכשנסתלק הצדיק אזי נסתלקים גם הם או נענשים. עד. המקרבים שיש לצדיק בחייו, הם יהיו מקרבים במותם [במותו]. עה. מי שהיה מקרב לצדיק אחד, ואחר-כך מקרב את עצמו לצדיק אחר, התורה ששמע מהצדיק הראשון מטרידין אותו. עו. לפעמים הצדיק נפטר, כדי שיכריע איזה דין למעלה. עז. איזהו בן עולם הבא, זה שחולקין לו כבוד מחמת חכמתו. עח. על-ידי צדקה נעשה סוד מרע.

סדר שיחות הר"ן הי"ג:

עז כל העולם מלא מחלוקות הן בין אמות העולם וכן בכל עיר ועיר וכן בכל בית ובית בין השכנים ובין כל אחד עם אשתו ובני ביתו ומשרתיו ובניו ואין מי שישים על לבו התכלית שבכל יום ויום האדם מת כי היום שעבר לא יהיה עוד ובכל יום הוא מתקרב למיתה:

ודע שהכל אחד שהמחלקת שבפרטיות בין איש וביתו וכיוצא בנ"ל הוא גם-כן ממש המחלקת שבין המלכים והאמות כי כל אחד מאנשי ביתו הוא בחינת אמה מיחדת והם מתגרין זה עם זה כמו שיש מלחמות בין האמות וגם אפשר להכיר כל אחד מאיזה בחינה של אמה הוא כי ידוע מדות האמות, שזה כעסן ורוצח וכיוצא וכמו כן יכולין למצא בפרטיות בבני הבית ואפלו אם אחד אינו רוצה לריב ורוצה לישוב בהשקט ושלוח עם כל זה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲזוֹנוֹ — לְאָמֵר מִזֶּה רִנְיָתוֹ יִצְחָק לְ"עֹד לֵאמֹר מִקּוֹחַ שִׂדְרָה לְאֶחָד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" —
— חֲקֵן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת —

הוא מכרח להיות גם־כן בתוך המחלקת והמלחמות כמו שנמצא בין המלחמות שבין המלכים והאמות שנמצא לפעמים איזה אמה שרוצה לישב בשלוח ואין רוצה שום מלחמה, אדרבא היתה מרצה להשתחות לחברו כמה פעמים עם כל זה חוטפין אותה גם־כן על כרחיה בתוך המלחמה שזה אומר שיהיה מצדו וזה להפך עד שנלחמין עמו גם־כן כמו כן ממש נמצא בפרטיות במלחמות הבית הנ"ל כי האדם בעצמו הוא עולם קטן ונכלל בו כל העולם ומלואו, מכל־שכן האדם וביתו שנכללין בהם כל האמות ונלחמין ומתגריין זה בזה כנ"ל ועל־כן לפעמים כשאחד יושב לבדו ביער יכול להיות שיהיה נעשה משגע וזה נעשה מחמת שהוא לבדו ונכללין בו לבד כל האמות, והם מתגריין זה בזה והוא מכרח להשתנות בכל פעם לבחינת אמה אחרת כפי התגברות אמה על אמה שהם כלם נכללין בו לבדו ומחמת זה יכול להשתגע לגמרי מחמת התהפכות הדעות שבו על־ידי התגרות האמות שנכללין בו לבדו כנ"ל אבל כשהוא בישוב בין אנשים יש מקום להמלחמה להתפשט בכל אחד מהבני בית או בין השכנים כנ"ל המחלקת שבבית הצדיק הוא גם־כן בחינת מלחמות האמות כנ"ל גם נכללין שם בחינת מלחמות השבטים שהיו נלחמין זה על זה; אפרים על יהודה וכיוצא וכשיבוא משיח במהרה בימינו אז יתבטל כל מיני מחלקת ויהיה שלום גדול בעולם כמו שכתוב (ישעיה יא"ט): "לא ירעו ולא ישחיתו" וכו'.

עח בכל מקום יש ישר אפלו מי שעושה כל העולות אף־על־פי־כן בהכרח ימצא בו איזה ישר רק שיש חלוק בין בני אדם מתי מתחיל הישר שיש בני אדם שהישר מתחיל אצלו תכף ויש שאין מתחיל אצלו הישר רק אחר־כך אחר שעושה עולה, ויש

שמתאחר אצלו התחלת הישר יותר דהינו אחר שעושה כמה עולות, וכן יש שמתחיל אצלם באחור יותר ויותר אבל אף-על-פי-כן ימצא גם בו איזה ישר רק שהוא מאחר הרבה כגון למשל שהיה מעשה שראיתי בכפר שבא איש חיל וצוה שיתנו לו הסוסים על הפאטשט (מרכבת הדאר) ושחדו אותו בממון ואחר-כך בא השני והסית אותו הראשון שיקח גם-כן הסוסים כנזכר לעיל ושחדו אותו גם-כן ואחר-כך בא השלישי והיה צריך באמת סוסים על הפאטשט ורצה גם-כן לקח הסוסים והלך הבעל כפר והתחנן לפני הראשון שהיה אדון שיניחחו ועתה נשא לו פנים האיש חיל ראשון וצוה להניחו ולא יקחו אצלו הסוסים נמצא שאצל זה הגזלן האיש חיל הראשון הנ"ל התחיל הישר אחר שעשה שתי עולות כנ"ל, ואז התחיל אצלו הישר וצוה להניחו כי אף-על-פי שהיה גזלן ועשה עולות כאלו אף-על-פי-כן בפעם השלישית התחיל הישר אצלו והכרח להניחו נמצא שבכל מקום יש ישר רק שהחלוק מתי מתחיל הישר כנזכר לעיל והבן וזה בחינת מה שכתוב בזהר הקדוש שגם בסטרא דשמאלא יש ימין ושמאל רק שימין שלהם רחוק הרבה אפלו משמאל של הקדשה, נמצא שגם בהסטרא אחרא יש ימין בחינת ישר רק שהימין והישר שלהם מתחיל מאחר מאד אפלו מן השמאל של הקדשה והבן:

סדר שלחו ערוף היומי:

סימן קעב (א) שכח והכנים משקין לתוך פיו בלא ברכה בולען ואינו מברך עליהם ברכה ראשונה: הגה ויש אומרים דמברך עליהם וכן נראה עיקר (הרשב"א בשם הראב"ד והרא"ש פרק ג' שאכלו וכן דברי הרמב"ם פ"ח מהל' ברכות): **(ב) שכח והכנים אוכלין לתוך פיו בלא**

ברכה אם הוא דבר שאינו נמאם אם יפלטנו יפלטנו ויברך עליו
ואם הוא דבר שנמאם מסלקו לצד אחר ומברך:

סימן קעג (א) מים אמצעיים רשות וה"מ בין תבשיל לתבשיל
אבל בין תבשיל לגבינה חובה (עיין ביו"ד סימן פ"ט): **(ב)**
בין בשר לדגים חובה ליטול משום דקשה לדבר אחר וחמירא
סכנתא מאיסורא (ועיין י"ד סימן קט"ז): **(ג)** כל הדברים הנוהגים
באחרונים נוהגים באמצעיים בין להקל בין להחמיר חוץ מהיסח
הדעת שפוסל באמצעיים מפני שעדיין רוצה לאכול וידיו צריכים
שימור וחוץ מניגוב הידים שאמצעיים צריכים ניגוב כראשונים:
הגה ויש שאמרו שאמצעיים צריכים דוקא מים מה שאין כן באחרונים
כדלקמן סימן קפ"א (ב"י בשם אורחות חיים):

סימן קעד (א) יין שבתוך הסעודה מברך עליו בורא פרי הגפן
ואין הפת פוטר: **(ב)** יין פוטר כל מיני משקין: הגה
אפילו מברכה ראשונה (הר"י פרק כיצד מברכין וב"י בשם הפוסקים): **(ג)** אם אין
לו אלא כוס אחד מניחו עד לאחר המזון ומברך עליו: **(ד)** אם קבע
לשתות לפני המזון א"צ לברך על יין שבתוך המזון דיין שלפני
המזון פוטר וכן יין של קידוש פוטר יין שבתוך המזון וכן המבדיל
על השלחן פוטר היין שבתוך המזון ויש אומרים שאין ברכת יין
הבדלה פוטר אלא א"כ נטל ידיו קודם הבדלה הילכך המבדיל
קודם נטילה יכולין שלא להוציא יין (ועיין לעיל סימן רצ"ט סעיף שבתוך
הסעודה ובדיעבד שלא כוון כך פוטר יין שבתוך הסעודה דספק ברכות דרבנן להקל: **(ה)**
כל מה ששותה בתוך הסעודה די לו בברכה אחת אלא א"כ
כשבירך לא היה דעתו לשתות אלא אותו הכוס ונמלך לשתות
אחר: הגה וכן מי שבא לסעודה ומושיטין לו הרבה כוסות מברך על כל
אחד ואחד דהוי נמלך (כל בו) ועיין לעיל סימן קע"ט וכן מי שבירך על

כּוֹס בְּרַכַּת נְשׂוּאִין וְאִינוּ יוֹדְעֵי לְהִיכֵן יִגִּיעַ הַכּוֹס כּל אֶחָד צָרִיךְ לְבַרֵךְ דְּמִקְרֵי נִמְלֵךְ (אגודה פרק ערבי פסחים ועיין לעיל סימן ק"צ): (ו) אִין לְבַרֵךְ אַחַר יֵין שְׁבַסְעוּדָה דְּבְרַכַּת הַמְזוּן פּוּטְרָתוֹ וְכֵן פּוּטְרָת יֵין שֶׁלִּפְנֵי הַמְזוּן וְאִפִּילוֹ [לֹא] הִיָּה לוֹ יֵין בְּתוֹךְ הַמְזוּן (ועיין לעיל סוף סימן רע"ב) וְלַעֲנִין יֵין שֶׁל הַבְּדֵלָה שֶׁלִּפְנֵי הַמְזוּן (עיין לעיל סימן רצ"ט סעיף ח'): (ז) אִם אִין לוֹ יֵין וְשׁוֹתָה מִיָּם אֹו שְׂאֵר מִשְׁקָה אִין לְבַרֵךְ עֲלֵיהֶם דְּחִשְׁבֵי כְּבָאִים מַחֲמַת הַסְּעוּדָה לְפִי שְׂאִין דְּרֵךְ לֹאכּוֹל בְּלֹא שְׁתִּיָּה וְאִף יֵין לֹא הִיָּה צָרִיךְ בְּרַכָּה לְפָנָיו אֲלֹא מִפְּנֵי שֶׁהוּא חָשׁוּב קוֹבַע בְּרַכָּה לְעַצְמוֹ אֲבֵל מִיָּם אֹו שְׂאֵר מִשְׁקִים לֹא חִשְׁבֵי וְאִינָם טְעוּנִים בְּרַכָּה וְאִפִּילוֹ אִם הִיָּה צְמָא קוֹדֵם סְעוּדָה כִּיּוֹן שְׁלֹא רְצָה לְשְׁתוֹת אֹז כְּדֵי שְׁלֹא יִזְיָקוּ לוֹ הַמִּיָּם נִמְצָא כִּי שְׁתִּיתַת הַמִּיָּם בְּסִבַּת הַפֶּת הִיָּא וּפֶת פּוּטְרָתָם וַיֵּשׁ אֹומְרִים לְבַרֵךְ עַל הַמִּיָּם שְׁבַסְעוּדָה וַיֵּשׁ מַחֲמִירִין עוֹד לְבַרֵךְ עֲלֵיהֶם בְּכֹל פַּעַם דְּסִתְמָא נִמְלֵךְ הוּא בְּכֹל פַּעַם וְהַרוּצָה לְהַסְתַּלֵּק מִן הַסֶּפֶק יֵשֵׁב קוֹדֵם נְטִילָה בְּמִקוֹם סְעוּדָתוֹ וַיְבַרֵךְ עַל דַּעַת לְשְׁתוֹת בְּתוֹךְ סְעוּדָתוֹ: הִגָּה וְהַמְנַהֵג כְּסִבְרָא הַרְאֵשׁוֹנָה:

סֵדֶר לְקִוְיֵי תְּפִלָּוֹת הַיּוֹמִיָּם:

תְּפִלָּה לַצַּדִּיק תְּפִלָּה לְצַדִּיק: "אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ" רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲדוֹן הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּתָה אֲשֶׁר הַשְּׂמֵחָה בְּמַעֲוֹנָךְ וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרָאָתָה שְׁשׁוֹן וְשְׂמֵחָה חָתָן וְכָלָה, גִּילָה וְרִנָּה דִּי צָה וְחֲדוּתָה, וְכִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֵזְכָּה לְקַיֵּם מִצְוֹת הַכְּנָסֶת כְּלָה לְחַפָּה בְּתַכְלִית הַשְּׂלֵמוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה וְאֵזְכָּה בְּכָל עֵת לְשִׂמְחָה חָתָן וְכָלָה, לְשִׂמְחָה בְּכָל עֵז וְחֲדוּתָה, לְהַרְבּוֹת בְּכָל מִיָּנִי שְׂמֵחָה לְפָנֶיהֶם, וְלִרְקֹד לְפָנֶיהֶם בְּכָל כַּחֲסִי בְּשְׂמֵחָה וְחֲדוּתָה גְּדוּלָה וְאֵזְכָּה עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין לְהַמְתִּיק כָּל הַדֵּינִים מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל

צָבָא מַטָּה, כָּל הַהֵיכָלִין וְהַמְדִּירָגוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, וְכָל הַמְדִּירָגוֹת וְהַהֵיכָלִין שֶׁל הַטְּמֵאָה וְהַסְטָרָא אַחֲרָא וְאַפְלוֹ בְּעֵשֶׂר כְּתָרִין דְּמִסְאַבוֹתָא מְלַבֵּשׁ חַיּוּתָךְ יִתְבָּרַךְ לָעַד וּלְנִצְחַ נְצָחִים וְאִין שׁוּם סְטָרָא אַחֲרָא וְקִלְפָּה וְטְמֵאָה בְּעוֹלָם שְׁלֵא יִהְיֶה מְלַבֵּשׁ בְּהֵם חַיּוּתָךְ יִתְבָּרַךְ, כִּי אַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּלֶם וּמַבְלִעְדִּיךְ אִין לָהֶם שׁוּם חַיּוּת וְקִיּוּם כָּלֶל וְאַפְלוֹ בְּכָל לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִם וּבְכָל הַמְדוֹת רָעוֹת וּבְכָל הַתְּאֵזוֹת רָעוֹת, וְאַפְלוֹ בְּכָל הָעֵבְרוֹת וְהָאֶסְוִרִים שְׁבַתוֹרָה, מְלַבֵּשׁ וּמְסַתֵּר חַיּוּתָךְ יִתְבָּרַךְ, כִּי מְלַכּוּתָךְ בְּכָל מְשָׁלָה:

תּוֹפָח: עַל בֶּן בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי אֲדוֹן כָּל לְחֵלוֹת וּלְחֵזֶן פָּנֶיךָ וְלִשְׁטַח כַּפֵּי לְרַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ שֶׁתְּחַנְּנֵנִי בְּחַסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי שֶׁכָּל וְדַעַת דְּקִדְשָׁה וְכַח וּגְבוּרָה מֵאֲתָךְ שְׂאֵזְכָה לְהִתְגַּבֵּר עַל יְצָרֵי הָרַע וּלְכוּפּוֹ לְהִשְׁתַּעֲבֵד לָךְ בְּאַמַּת וְאַזְכָּה לְהַכִּיר אוֹתָךְ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל מְקוֹם, בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעֵקוֹ חַם וְשָׁלוֹם, תָּמִיד אֶתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וְאַזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "בְּה' אֶהְיֶל דְּבָר בְּאֱלֹקִים אֶהְיֶל דְּבָר", וּלְהִתְדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד וְתִזְכְּנֵנִי וְתַעֲזָרְנִי לְהַכִּיר אוֹתָךְ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת וּלְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ מִמְּקוֹם שְׂאַנִּי שָׁם עֲכָשׁוּ בָּעֵת הַזֹּאת וְאִם בְּעוֹנוֹתַי הָרַבִּים נִפְלַתִּי לְמְקוֹם שְׁנַפְלַתִּי וְיִרְדְּתִי לְמְקוֹם שִׁירְדַתִּי, אַף עַל פִּי כֵּן אֲנִי מֵאַמִּין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁגָם בְּמְקוֹמִי שְׂאַנִּי שָׁם עֲכָשׁוּ בָּעֵת הַזֹּאת גַּם שָׁם אַתָּה נִמְצָא כִּי לִית אֶתְר פָּנּוּי מְנַךְ וּבְכָל הַמְּקוֹמוֹת מְמַשְׁלֶתְךָ: